

עֲלֵים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ו' בתמוז תשפ"ד | פרשת חוקת | 12.07.2024 | גליון מס' 3351

ישראל במלחמה - גיליון 37

אֲחֵרֵי לַיְלָה שְׁחוּר

הבקר ראיתי עליה.

ממש

לא יאמן,

עדין

הכל אפשרי.

יִצְחָק אוֹרוֹבַּח-אוֹרֶבֶל

ימי החול		שבת פרשת חוקת - שבת יום הולדת לסעד	
04:51←04:47	זמן תפילין / טלית	19:29	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	14:00	מנחה
06:45	שחרית ב'	19:39	מנחה, קבלת שבת וערבית -
08:15	שחרית חופש - מוזמנים להצטרף להשלמת מניין	06:45	שחרית א'
09:18←09:16	סוף זמן ק"ש	08:00	שחרית ע"מ
19:35	מנחה וערבית	08:30	שחרית ב'
19:46←19:48	שקיעה		פרשת שבוע לכבודה של סעד - הרב ארי סט
20:10	ערבית	13:30	מנחה א'
21:00	ערבית (בשקד ג')	14:00	מנחה (בבית שנון)
		17:15	תהילים בבית צפרי שלומי
		17:45	תהילים לילדים בבית אפרת ביליה
		17:10	לימוד הורים וילדים פרקי אבות
		17:30	מנחה ע"מ
		17:40	מנחה ב'
		18:00	רב שיח והרצאות טד קצרות - בית הכנסת מרכז הקהילה הקיבוצית?
		20:25	צאת השבת

שבת שלום

שבת יום הולדת ע"ז - נד לסעד היושבת גנים

ליל שבת – קבלת שבת במנגינות סעד

וביום השבת

שיעור פרשת שבוע - חגיגי לכבודה של סעד - הרב ארי סט

11:00 - עד 12:30 - קידוש קהילתי בלובי חדר האוכל,

במקביל בקומת הקרקע -

תערוכת תמונות - במועדון לחבר

תערוכת אומני סעד ואוספים - בחדר הנצחה

משירי משוררי סעד - במרחב קומת הקרקע

משחק סולמות וחבלים סעד - בדשא ובקומת הקרקע

משחקי ילדים - בדשא המועדון

18:00 - בבית הכנסת -

רב שיח והרצאות "טד" קצרות -

"בית הכנסת כיום - האם הפך למרכז קהילתי קולט?"

בואו בשמחה ובבטחה!

שבת שלום!

ועדות דת, תרבות וחינוך.

נחש בראש התורן

בשלושה סיפורים בתורה מופיע הנחש. בסיפור גן עדן מפתה הנחש את חוה ואדם לאכול מעץ הדעת. במעמד הסנה הופך המטה של משה לנחש כאות להתגלות האל, ובפרשת חוקת, כאשר מכים בעם הנחשים השרפים, והמגפה נעצרת רק על יד נחש הנחושת.

בכל שלושת הסיפורים קשור הנחש ברגע של ספקות ושל פקפוק או באובדן האמונה בדבר ה' ובהבטחתו. בגן עדן, מפקפק הנחש באיסור לאכול מעץ הדעת, במעמד הסנה, מספק הנחש תשובה ראויה לחששו של משה שהעם "לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו: לא נראה אליך ה'" (שמות ד, א). גם בפרשתנו, מכת הנחשים מגיעה כעונש על הספקות המתעוררים בעם בנוגע להמשך המסע לארץ ישראל ולחסדי ה' במהלך הדרך – "וידבר העם באלוהים ובמשה: למה העליתנו ממצרים למות במדבר, כי אין לחם ואין מים, ונפשנו קצה בלחם הקלוקל" (במדבר כא, ה). כך היא דרכו של נחש. הוא מזדחל בשקט ומטיל את ארסו. כמו הנחש, גם הספק עשוי למוטט ואף לעצור מהלכים גדולים וחשובים – "הנושך בעקבי סוס ויפול רוכבו אחור" (בראשית מט, יז). הקב"ה מלמד את העם כיצד נכון וראוי להתמודד עם מעשיו של הנחש, המטילים ספק ובלבול – "עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל הנשוך וראה אותו וחיי" (במדבר כא, ח).

הדרך להיאבק בספקות איננה להחריש, להשתיק או לטאטא אותם. דווקא העלאת הנחש על נס, הפיכתו ממי שמזדחל בלאט למי שניצב בראש התורן, היא התרופה מפני פגיעתו ונשיכתו. את הספקות הנחשיים יש להנכיח ולרומם. כך הופך הספק מכוח משחית לכוח מחייה. עולם דתי שאין בו ספקות ותהיות, אינו אלא עולם אלילי, במפגש בין האלוהות האינסופית ובין האדם הסופי בהחלט, ייווצרו בהכרח ספקות ותהיות. נחש הנחושת מלמדנו לתת לספקות הללו את הכבוד המגיע להם, בראש התורן.

הרב אילצ'אי צופרן, "דרושים: חיפושית בפרשת השבוע", צמ' 169 – 170.

דברים בצורת להשבת החטופים בצומת הקשתות מאוצ'י השבת עצמה

שלום. אני דרור ואני בת 19. אני גרה בקיבוץ סעד. סיימתי מכינה בערבה בשבוע שעבר, ואני מתגייסת עוד חודשיים. בהתחלה כשביקשו ממני לדבר סירבתי. אני לא אחות של חטוף, לא בת של חטוף, אפילו לא מהקיבוץ של אף חטוף. זה לא המקום שלי לדבר. אמשיך להגיע לפה כל שבוע, אשתף פוסטים באינסטגרם ואפילו אשלח סרטונים ותמונות בקבוצות של המשפחה ושל החברים. אבל לדבר? זה שמור למי שזה באמת קשור אליו. לקרובי המשפחה, לחברים. ואז הבנתי. זאת בדיוק הסיבה שבגללה אני מדברת. אני פשוט דרור. אזרחית שגרה פה בעוטף עזה, בארץ ישראל. ובלי שיש לי קשר ישיר לאף חטוף, אני רוצה את כל החטופים בבית. עכשיו. הרי אף אחד פה לא נלחם מלחמה אישית. כולנו נלחמים עבור החטופים ועבור המדינה. זה לא אמור להיות רק המאבק של האחיות של, והבנות של, ומהקיבוץ של. זה חייב להיות המאבק של כולנו. אני חיה פה, ולכן אני יודעת שאין ניצחון אם נשארים חטופים בעזה, ושאין קיום למדינה שמשאירה את האזרחים שלה בשבי האויב.

ואתם יודעים מה? עכשיו כבר יש לי קשר אישי. לכל אחד ואחת מ-120 החטופים והחטופות שנמצאים עכשיו בשבי. אני כבר מכירה אותם היטב. מכירה את המשפחות שלהם, מכירה אנשים שמכירים אותם. הם נחטפו קילומטר או כמה קילומטרים מהבית שלי. באותה מידה אלו היו יכולים להיות אמא שלי, אחד האחים שלי או אני, כשישבנו בממ"ד בסעד במשך 30 שעות, הדודים שלי או סבתא שלי שהייתה סגורה לבד בממ"ד בבית שלה בקיבוץ עלומים כל אותה שבת, או אבא שלי שגר בשדרות. החטופים נמצאים עכשיו שלושה וחצי קילומטרים מהבית שלי. אני יודעת איך הם נראים, מה התחביבים שלהם. את קיתי אני מכירה ממפגשים ושיחות ב"חומוס של טחינה" שבו עבדתי, ויודעת איזה איש משפחה אוהב הוא. אגם מנגנת בכינור. גלי וזיו אוהדי מכבי. רומי לובשת מנומר. על חלק מהחטופים אפילו קיבלתי עדכונים בדמות סרטונים שמפרסם החמאס.

ועם כל מה שאני יודעת עליהם, אני לא מסוגלת לדמיין איך הם מרגישים. לא מכירה מספיק את תחושת חוסר האונים הממושכת שהם נמצאים בה. אני לא יודעת איך זה להיות בלי אוויר, בלי אור יום, בלי אוכל, בלי משפחה וחברים, בלי תקשורת. 274 ימים בשבי חמאס!

נועה ארגמני שחזרה מהשבי סיפרה שהם רואים שם את העצרות להשבתם ושהם מחזק אותם. אז אני פה קודם כל בשבילם. אני מקווה שאתם רואים ושומעים אותנו, אנחנו עושים כל מה שאנחנו יכולים כדי שתחזרו הביתה. אני רוצה לדבר אליכם, המשפחות. אנחנו איתכם. אתם לא נלחמים לבד. המאבק שלכם - שלנו הוא. לא נפסיק להילחם עד שכולם יחזרו.

ובתור תושבת העוטף, אני כאן להגיד: אי אפשר באמת לחזור הביתה עד שהחטופים חוזרים. אני לא יכולה להיות רגועה כשאני יודעת שאם איחטף המדינה לא תחזיר אותי. קשה וכואב לישון או להסתובב בשבילי הקיבוץ כשאני יודעת שהחטופים פה לידי, ואני לא יכולה לעשות עם זה כלום. העוטף לא יוכל באמת להשתקם עד שיחזרו כל החטופים.

ומעל הכל, אני פה כדי לא להתרגל. לא לנרמל את המצב. לרגע לא לשכוח. אף פעם לא לחלוף ליד שלט "חטוף" ולא לעצור. לציין את ימי ההולדת שלהם. להמשיך להזדעזע מהעדויות הנחשפות.

יש לנו 120 חטופים בשבי חמאס, והם פשוט חייבים לחזור עכשיו!

בתקווה ובתפילה לשיבת כל החטופים הביתה, לרפואת כל הפצועים ולחזרתם של כל החיילים בשלום.

ד"ר ערן

פינת החטופים והנעדרים

עדן ירושלמי

בת 24, תל אביב

עדן עבדה בבר במסיבה ברעים, ונמלטה עם כמה חברות במספר רכבים. שתי החברות שהיו איתה ברכב נרצחו, לצערנו. עדן הסתתרה כמעט ארבע שעות מפני המחבלים וחיכתה לחילוץ, במהלך היא שוחחה עם המשטרה ועם שני אחותה הגדולה. לפני שנותקה השיחה עם המשטרה היא ביקשה מהמוקדנית: "תמצאו אותי, טוב?" לאחר מכן הספיקה לומר לאחותה: "שני, תפסו אותי", ואז השיחה נותקה. "במהלך השיחה היא הייתה כל כך אמיצה וחזקה, היא הצליחה להחליף מקומות מסתור ובמהלך הזמן שהתחבאה בתוך שיח

הצליחה לתפקד ולשלוח לי מיקום." אומרת שני.

עדן היא תושבת שכונת כפר שלם בתל אביב, חובבת ספורט ואוהבת ים, עם אנרגיה מתפרצת, שמחת חיים וים של חברים. עדן היא בשלנית מעולה ואמא שלה מספרת שבכל מקום בו היא נמצאת הנוכחות שלה מאד מורגשת, היא תמיד צוחקת ומחייכת, ואוהבת לעשות שטויות.

בתפילה שישובו כולם הביתה במהרה.

צורכת הפינה: מיכל בייליה.

להיות מורה לתלמידי חבל אכילת תפוח

סיפור על אנת אק

עם תום שנת הלימודים נפגשתי לשיחה עם חברתנו ענת אש, המלמדת כבר שבע שנים בבית החינוך "נופי הבשור" לתלמידי חבל אשכול, על השנה המאתגרת האחרונה.

הנה סיפורה.

"השנה התחילה כשתפקידיי בבית הספר היו שניים: בכובע אחד - מחנכת בחטיבת ביניים של הכיתה המדעית, שכבה ח' (שיש בה תשע כיתות!), ובכובע השני אני מלמדת במגמת פיזיקה בביה"ס, שתי כיתות תיכון - י"א-י"ב. ואז פרצה המלחמה, ב-7 באוקטובר.

בית הספר, כמו כל המועצה, ממש התפרק, נפוץ לכל עבר... אחת המורות בביה"ס נחטפה - ליאת אצילי, מחנכת י"ב ומלווה מסעות לפולין. למורה נוספת, גיודי חגי, לא ידעו מה קרה. היום אנחנו יודעים שהיא נרצחה וגופתה בידי חמאס. היא היתה אישה טובה, מאד מאירה ומחייכת לכולם. השומר של ביה"ס נרצח. שתי מורות איבדו בעלים, מורה נוספת מבארי איבדה בעל ובן, מורה אחרת איבדה את אימה, אחיה וכל משפחתו. גיליתי מעגלים נוספים של קירבה משפחתית ואנשי צוות נוספים נכנסו למעגל השכול. וכמובן - 11 תלמידים מבית הספר שנרצחו! רובם מבארי, תלמידי חטיבה ותיכון. מעבר לכך, היו גם תלמידים חטופים - מהשכבה של ח' היו שלושה נערים חטופים. מניר עוז ומבארי. אח של תלמיד שלי, בוגר י"ב נחטף. עד שכל התלמידים שלנו שוחררו, בעסקה, היה קשה מאד מאד. שבר גדול, התפרקות מוחלטת.

איכשהו, כשבועיים אחרי פרוץ המלחמה, המנהל (שהתגורר בכפר עזה) והנהלה התחילו לתפור התחלה כלשהי. בהתחלה רק במפגשי זום של מעגלי מורים שונים, בינינו לבין עצמנו, ובליווי אנשי מקצוע. הרגשתי שמהו מהעולם הקודם מתחיל לחזור, משהו מן העולם הישן נשאר. ואם זה טוב בשבילי - אני צריכה לעשות אותו דבר גם לתלמידים שלי. ניסיתי לעשות זום לתלמידי כיתת החינוך שלי.

חודש מאוחר יותר - ב-8 בנובמבר, נפתחה השלוחה בים המלח, זו היתה השלוחה הראשונה. למלונות ים המלח התפנו חברי בארי, כיסופים ומגן, בעין גדי היו ילדי חולית שגם הם הצטרפו לביה"ס. הכוונה היתה לפתוח 5 שלוחות של "נופי הבשור" - באילת, בערבה, ברמת נגב, בים המלח ואחת וירטואלית, בשביל אלו שנמצאים במקומות אחרים. כמובן, שזה דרש המון לוגיסטיקה. תוך עשרה ימים הקימו לנו את המתחם - עם מבנים יבילים, עם מיגוניות, דשא סינטטי, סככה - ממש ליד המלון שלנו בים המלח, בתוך הסולאריום.

בשלב הזה התחילו לבדוק מי יכול להצטרף להוראה מהצוותים של נופי הבשור. כך הגיעו גם אליי, ובגלל שחינכתי בתחילת השנה את כיתה ח' המדעית הציגו שאמשיך לחנך כיתה ח'. אבל זה לא היה בדיוק המשך, משום שרוב התלמידים שלי מהכיתה המדעית היו באילת, ואת רוב התלמידים שהיו בים המלח בכלל לא הכרתי. וכך התחיל מסע ארוך ומפרך...

כיתה ח' זה גיל קשה מטבעו. היו המון התנגדויות גם אצל התלמידים, וגם אצל ההורים. ההורים עצמם היו מפורקים. עם חלק מהם לא היה שיתוף פעולה. הילדים היו מגיעים בבוקר רק עם הפלאפון ביד. בלי מחברות, בלי עטים, ספרים, מחשבוניים. אפילו בלי בקבוק מים או כריך! וילדים בגיל הזה הרי כל הזמן רעבים.

מצד אחד אתה רוצה לעזור להם, מצד שני גורמי המקצוע אמרו: "צריך להחזיר את האחריות להורים". אבל לא תמיד היה מי שתפס את הכדור בצד השני. אפילו להביא אותם ללמוד היה קשה. כל עוד היו ילדים חטופים, הילדים משכבה ח' מבארי אמרו: "איך אנחנו נלמד כשהם בשבי? איך נתקדם בחומר כשהם לא נמצאים?"

כל הזמן הם חזרו ביניהם וסיפרו שוב ושוב את הסיפור של השבעה באוקטובר. בחנוכה עשינו טפטופי נרות, ותוך כדי הפעילות הם שוב חזרו לשבעה באוקטובר. אני זוכרת שחשבתי: "מה, הם לעולם ידברו רק על זה?! זה לקח זמן, אבל אחר כך הם הצליחו לזוז משם.

כשכבר הצלחנו להביא אותם לבית הספר, היה צריך להצליח להשאיר אותם, כי אחרי שעה הם היו חוזרים למלון. ואחר כך – להכניס אותם לכיתה, כי הם היו באים ונשארים בחוץ, ואז – להצליח לגרום להם ללמוד. בכיתה ח' זה היה לא פשוט.

בימים הראשונים לא הפסקתי לבכות, הילדים היו מלאי התנגדויות, לא שיתפו פעולה, ראית את השבר, הם עברו דברים שאי אפשר לתאר, חברים, בני משפחה, הרבה סביב וסבתות שאיבדו, החטופים... הם פשוט לא רצו להיות שם! לא רצו להיות חלק מבית הספר, אי אפשר היה שלא לבכות כל הזמן – לראות את השבר מול העיניים. לא האמנתי שאי פעם זה יהיה אחרת. זה היה הר, שלא ידעתי מאיפה אני מתחילה לטפס עליו.

לאט לאט, דרך יצירת קשרים אישיים עם התלמידים, להקשיב שוב ושוב לסיפורים שלהם, לעשות ביחד דברים נחמדים - אפינו פיתות על סאג', טיילנו על הטיילת ועשינו פק"ל, הלכנו ואכלנו גלידה ביחד בקניון ועוד. והמון שידולים, טלפונים, להתקשר ולהגיד למי שלא הגיע: "היית חסר לי היום"... בהרבה מאד עבודה של קשר אישי, שיהיה להם נעים ונחמד, הרבה משחקי קופסא שהבאנו, התגבשה הקבוצה. בסוף הם הגיעו, גם אם הם לא למדו הם הגיעו, בסוף זה היה מקום ומפלט בשבילם.

למדתי להסתכל על הדברים הקטנים. לראות בכל יום הצלחה אחת קטנה. הגיעו כך וכך ילדים - זאת הצלחה. הילד הזה הצליח ללמוד מתמטיקה - זאת הצלחה. לא הסתכלתי על התמונה הכוללת, כי היא היתה באמת מייאשת, אלא על התמונה הקטנה. וכמעט כל יום היתה איזושהי הצלחה.

שתי בנות שבהתחלה לא הגיעו בכלל, אחת ניסתה, השנייה אפילו לא ניסתה. אחת איבדה אמא ואח, והיא עצמה נפצעה ובהתחלה היתה מאושפזת, וגם לשניה היו התמודדויות משלה, אבל עם הזמן הן התחילו להגיע, ובסוף השנה הן היו חלק מהכיתה. תלמידה נוספת, שאביה היה חטוף, היתה עסוקה במאבק לשחרור החטופים, ומטבע הדברים הגיעה פחות לביה"ס. לצערנו הרב בהמשך נודע שהוא נרצח, ולאחר השבעה גם היא הגיעה בתדירות גבוהה יותר. כשהחטופים חזרו משהו קצת נפתח, אפשר היה טיפה לנשום.

לקראת סוף השנה עשינו פרויקט עם הספרייה הלאומית ולסיום הפרויקט הם רצו שנבוא אליהם לביקור. למרות שהיו כל מיני קשיים טכניים - התעקשנו לקיים את הטיוול הזה, ובשבוע האחרון של השנה נסענו לספרייה. (כמובן שילבנו גם שוק מחנה יהודה ושווארמה...). יצאו 12-13 ילדים מתוך 20. וזאת היתה ממש תחושה של הצלחה! בקבוצה של כיתה ח' אין ילד אחד רגיל, לפני כולם נפתחו שערי הגיהנום. סביב וסבתות רבים שנרצחו. אחת הילדות הראתה לי שרשרת זהב שעיצבו במשפחה לזכר הסבתא, עם תליון שכתוב "סבתא, אני אוהבת אותך" בכתב היד של סבתא, וכל הנכדים עונדים את זה.

הילדים התרפקו על הזיכרונות מהפקת הענק של מסיבת הבר-מצוה שלהם בבארי מהקיץ הקודם. הם מאוד רצו לצפות ביחד בסרט. באחד השיעורים, ב-10 הדקות האחרונות, אפשרתי לצפות בו. זה סרט שצולם כשלושה חודשים לפני ה-7.10, רואים שם חבורת ילדים עם כל כך הרבה תמימות. בדיעבד אתה יודע שכולם שם נפגעו. אחת נרצחה, שתיים נחטפו, אחד - אבא שלו נרצח ואחרת אבא שלה נחטף, מישהי שאיבדה אם ואח, סביב וסבתות רבים שנרצחו- לפחות לארבעה ילדים. ובסרט - כמה תמימות עוד יש שם!..

בנוסף להתמודדות עם חינוך כיתה ח', הייתי צריכה גם לדאוג למגמת פיזיקה. אחרי כמה שבועות היה צריך ללמוד גם פיזיקה בכיתות י"א ו-י"ב. לבנות את המגמה מהתחלה. היה צריך להתחיל ליצור קשר עם התלמידים, לבדוק איפה נמצא כל אחד מהתלמידים וכו'. הכוונה בשלב זה היתה שאת המגמות ילמדו בזום.

לשכבה י"ב יש סיפור בפני עצמו. לתלמידים היתה אינטואיציה בריאה. הם אמרו שהם לא מוכנים להיפרד בשנה האחרונה שלהם בביה"ס, וביקשו שיפתחו עבורם פנימייה. זה היה נראה הזוי בהתחלה, אבל הם הצליחו לגייס את כולם - את ההורים, את ההנהלה, הפיקוח, משרד החינוך. כולם הבינו יחד איתם שזה הדבר הנכון לעשות, ובאמת בסוף נפתחה להם פנימייה באכסניית הנוער שבעין גדי, והם באו ללמוד אצלנו בים המלח. זה התחיל אחרי חנוכה. בהתחלה הם באו ליום אח"כ ליומיים. בסולאריים למדו כיתות א' - י"א ולא היה פשוט לשלב גם את כיתות י"ב. למשל - לא היו מספיק כיתות לכולם. בגלל מצוקת הכיתות, כל כיתה למדה רק ארבעה ימים בשבוע.

גם תלמידי יב' הגיעו מפורקים לגמרי. בהתחלה היה להם מאוד קשה ללמוד. הם לא הצליחו להתרכז. הלימודים לא היו חשובים להם. היה להם נורא קשה בפנימייה, הם לא הבינו מה רוצים מהם. גם הם עברו תהליך, ובסוף השנה הם העידו שהפנימייה ממש הצילה אותם.

הצד הלימודי לא היה הצד החזק. הם התחילו ללמוד יומיים בשבוע לקראת סוף דצמבר. היו להם למשל, שיעורים שבועיים מגמות, לעומת שבע שעות בשגרה.

היה כל הזמן לחץ מצד הפיקוח לפיזיקה שנספיק כמות חומר גדולה יותר. הם לא הבינו בכלל את הסיטואציה. באיזה שהוא שלב המפמ"רים (המפקחים המרכזים של המקצוע) הגיעו לים המלח לדבר עם הנערים, המטרה שלהם הייתה להגביר את המוטיבציה של הנערים. לאחר שהם שמעו את הנערים הם כבר דיברו אחרת. הם הבינו את גודל השבר ואת החוויה שהנערים עברו, והתאימו יותר את הדרישות. בסופו של דבר, מבחני הבגרות היו פנימיים. כששלחתי להם לאישור את המבחנים, התגובה שלהם הייתה "כל הכבוד על הרמה, ומדהים שהגעתם לרמה כזאת". הם כבר לא אמרו: "למה לא לימדת אותם מגנטיות? כדאי שתלמדו גם את הנושא הזה" כמו שהיו אומרים לפני הביקור.

בסוף הביקור שלהם ניגשה אליהם נערה מקיבוץ רעים. זו נערה, שבמהלך התקופה לפני הפנימייה לא הצלחתי ליצור איתה קשר - לא ענתה לשיחות טלפון, לשליחת מסרונים. המחנכת שלה הייתה חטופה (ליאת אצילי שחזרה בעסקה) ולא היה לי למי לפנות ולהתייעץ. גם כשכבר התחילה הפנימייה, בקושי הגיעה לשיעורים, כל שבוע הייתה לה תלונה על כאבים ומיחושים אחרים. הנערה שיתפה את המפמ"רים - "בהתחלה, במלון, הייתי בדיכאון, לא עשיתי כלום, כל היום ישבתי על המיטה ובהיתי בתקרה. חבר מאוד טוב שלי מרעים נחטף (גם הוא חזר בעסקה), וחשבתי שאין לי חיים ואין לי עתיד ונגמר לי הכל ולא עשיתי כלום. אבל היום אני כבר לא שם. היום אני יודעת שלא נגמרו לי חיים, ואני יכולה ומסוגלת".

בסוף השנה הילדים הצליחו לעשות מסיבת סיום י"ב, ולהעלות הצגה כבכל שנה. הם לא היו מצליחים לעשות את זה בלי הפנימייה. את הדקות האחרונות של ההצגה הם הקדישו לחברתם מור מאיר ז"ל, שלמדה איתם בשכבה ונרצחה. הם רקדו וריקוד שהיא חיברה והעלתה אותו לטיקטוק בתחילת השנה, ואמרה לחבריה שאת הריקוד הזה הם ירקדו במסיבת סיום. על המסך ברקע הקרינו תמונות שלה.

וגם על ה"פרום" (נשף הסיום) הם לא ויתרו וחגגו אותו בשבוע שעבר במצפה רמון.

בתחילת מרץ חזרתי לסעד, אך המשכתי בכל שבוע לרדת לים המלח ליומיים. במקביל לימדתי את כיתה י"א פיזיקה בשלוחה העורפית של ביה"ס (שנפתחה בהתחלה בגבולות ובהמשך עברה לצוחר), עבור התלמידים שהתחילו גם הם לחזור ליישובים.

בכל בית הספר המאולתר הזה היה איזה שהוא חוט של חסד. היו הרבה מאד חוטים כאלו. אנשים שבאו מכל הארץ לעזור. ח"כ חילי טרופר היה אצלנו וליווה אותנו לא מעט.

אנשים רחבי לב שהגיעו ליומיים בשבוע מהמרכז, ישנו במלון ולימדו בבית הספר. היו סטודנטים מקסימים שהגיעו בהתחלה, כשלא היו לימודים אקדמאים, נשארו ככל יכולתם גם לאחר שהתחילו ללמוד באוניברסיטאות. הגיעו שתי בחורות צעירות, חיילות משוחררות נפלאות, שעברו לגור מספר חודשים במלון דיויד, וביצעו כל משימה שהיה צריך. לפעמים אנשים באו לחודש ונשארו עד סוף השנה. אחת הדוגמאות היא אחראית המערכת בסולריום. היא התנדבה והתגייסה לעזור ולהקים את מערכת השעות בתחילת הפעילות של ביה"ס, ומצאה את עצמה יורדת כל יום ראשון אחה"צ לים המלח, ביום שני אחה"צ חוזרת לחייה הקודמים, ובכל יום שישי הייתה שולחת מערכת שבועית. כל זאת היא עשתה במקביל להיותה סגנית מנהלת של בית ספר מאוד גדול. הייתה אצלנו פסיכולוגית שהגיעה מעלי-זהב, אישה מקסימה וחכמה. והיא אמרה: "היה צריך - אז באתי לחודש, ונשארתי עד סוף השנה...". הייתה תחושה שלכולם יש רצון טוב שמהו טוב יקרה שם. לא הייתה תחרות והיה הרבה פרגון. באחת הפעמים אייל המנהל שיתף: "אין פה שיעורים חופשיים, כי אם מישהו לא יכול - מישהו אחר יסכים להיכנס במקומו". כל אחד הרגיש שזה על הכתפיים שלו, ואם הוא לא יעשה את זה - לא יהיה מישהו אחר במקומו.

בסיומה של השנה, אחת מנשות הצוות העידה כי "ראיתי תקומה מול העיניים שלי". ראינו שהחיים חזקים יותר מהכל. הם יקומו, הם קמים כבר עכשיו. בעיקר הנוער. עם כל הקושי ועם כל הכאב. הסיפור הזה של הטיול לירושלים מדגים את זה. מה גרם לשתי הבנות ממשפחות שכולות לקום בבוקר מהמיטה ולנסוע איתנו לירושלים? רק כוחות נפש. מאיפה הן שואבות את הכוחות לקום בבוקר ולהצטרף ליום טיול?

סיימנו את השנה בתחושה של אופטימיות.

גילינו שה"ביחד" מאד חשוב, וגילינו את הכוחות של החיים, שאנשים לבסוף בוחרים בחיים, לא כולם, לא תמיד, אבל יש בחירה בחיים ובטוב".

תודה רבה, ענת יקרה, על סיפורך המרגש. מלוא הערכתנו למסירות ולהתמודדות שלך. הלוואי שתחליפי כוחות בחופש הגדול, ושהשנה הבאה תהיה בע"ה מעט קלה יותר.

ראיינה והצלחתה על הכתב : חזית

הקמת וצדת הנצחה וזיכרון בקיבוץ

מאז חזרתנו לקיבוץ במרץ האחרון נרקם הרעיון להקים מחדש ועדת הנצחה וזיכרון לנופלי הקיבוץ ולנופלים שלא מהקיבוץ, אך בני משפחתם כאן. זאת במטרה לאפשר לכל מי שגר בקיבוץ להנציח את יקיריו בקהילת סעד אליה הוא משתייך, ובמקום בו נמצא מרכז חייו.

השבוע קיימנו פגישה ראשונה של בני המשפחות השכולות בסעד, נציגי המשפחות השכולות הוותיקות וגם מן המשפחות השכולות ממלחמת שבעה באוקטובר, גם משפחות של נופלים בני הקיבוץ, וגם משפחות שגרות בסעד ואחד מבני משפחתם, שלא גר בסעד, נפל.

בפגישה דיברנו על הדומה והשונה בין סוגי השכול השונים והעלינו רעיונות להנצחה שאת חלקם נקווה שנוכל להתחיל ליישם בקרוב.

אם אתם רוצים לקחת חלק בוועדת ההנצחה והזיכרון המתהווה בימים אלה, אם יש לכם רעיון או דרך לסייע בקידום יוזמות ופרוייקטים - אשמח שתפנו אלי.

תודה רבה ובשורות טובות -

מיכל בייליה

אסלציות לזר

שפצ ברכות ואיחולים

עם זאת ספר שיריה הפלשתי לאור

לנו - "שָׁרֵיט עֲלֵיךְ".

המשיכי לחקור ולזכור בהצלחה רבה!

לרום חביבאן ולנתי רונה

אשר סיימו בהצלחה קורס קצינים -

מצדיצים ומברכים!

דאית בכט מאד ומאחלים המשק הצלחה

בשירותכם הצבאי

שמרו על עצמכם

ושבו הביתה בצ"ה בשלום.

הצקבות הסרט "החיטה צומחת שוב" -

הסרט בו מספר אורן הנצ צל שיקום החקלאות ביישובי הצופ

הסרט "החיטה צומחת שוב" נערך לקראת אסיפות המשקים השנתיות. לאחר שהוקרן בשתי האסיפות קיבל הסרט תהודה ותפוצה רחבה בארץ ובעולם, בעיקר בגלל המסרים המעודדים והמחזקים שבו. הסרט מציג בצורה מופלאה את העשייה החקלאית כגורם מרפא, משקם, מחזק, מגן ומבטיח את קיומנו במדינה האהובה שלנו. התפוצה הרחבה פרצה גבולות מדיניים ויבשתיים והסרט הגיע לשגרירות ישראל בשוויץ, שם החליטה השגרירה, הגברת יפעת רשף, להציג אותו בפני קהל של כמה מאות צופים במסגרת אירוע הוקרה למדינת ישראל במלאת 76 שנים להקמתה.

הסרט היה מסמר הערב וכן הנאומים (באנגלית!) של אורן ברנע ושל מיכה אמיר. כשהשגרירה שאלה את אורן כמה זה נורא לחיות בעוטף, 3 ק"מ מהגבול, בצל המלחמה והקולות המפחידים, הוא אמר לה: "זה פחות מפחיד מאשר לנאום באנגלית..." (אורן מוסיף כי שרה פולק שלנו היא שטייעה לו בהכנת הנאום באנגלית).

אורן ומיכה חזרו מהשליחות הדיפלומטית מרוצים ועמוסי חוויות. קודם כל מעצם המעמד, שהיה מכובד ומכבד וניכרה בו היטב ההוקרה והאהדה הרבה של אזרחי שוויץ - יהודים, נוצרים, ישראלים (רובם חיים שנים רבות בשוויץ), נציגים של מדינות רבות ועוד. ניכר היה על פי שיחות עם האורחים, על פי קוד הלבוש ועל פי מאפיינים נוספים שמדובר בציבור מכובד, אישים רבי מעלה, תורמים נדיבים מאד לישראל. במסגרת האירוע הוצגה תערוכת צילומים מכפר-עזה של הצלם זיו קורן, שתיעד את הזוועות של השבעה באוקטובר ואת המציאות מאז ואילך.

רבים מהנוכחים ענדו את הסיכה הצהובה המסמלת כמיהה לחזרת החטופים. הדברים שנאמרו על הסרט חידדו את התובנה העולה ממנו בקשר לחקלאות כגורם מרפא ומשקם וכנדבך מרכזי וחשוב מאד בדרך להחלמה מלאה של הגוף, הנפש, התא המשפחתי, המרקם הקהילתי והמדינה. כדי להמחיש את הרעיון לא רק במילים, הוצבה בכניסה לאולם עמדה עם אדמה טובה מארץ ישראל ושתילים רכים של בזיליקום שהוטסו במיוחד על ידי חברת "חישתיל". האורחים, בדרכם החוצה אחרי האירוע, הוזמנו למלא עציץ באדמה ולשתול במו ידיהם את הבזיליקום.

מתוק הניו־זלטר de "מקי דן - מקי הדרוט והנאם"

הט צדיין שט

נדהמתי לקרוא גילוי דעת בקבוצת הוואטסאפ של סעד הקורא להסיר את תמונות החטופים מצד הכביש שמוביל לקיבוץ.

נשים בצד את העובדה שמדובר בשטח ציבורי וגם את העובדה שתמונות החטופים מתנוססות לאורכה ולרוחבה של המדינה (וטוב שכך).

7/10 (או ז' באוקטובר כמו שאמא שלי קוראת לו) הוא ללא כל ספק אירוע מטלטל שדורש שיקום. **אבל שיקום אמיתי יכול להתבצע רק אחרי שהאירוע כולו יהיה מאחורינו, וזה טרם קרה.**

מאחר ויש אי אלו במדינה הסוברים שמותר ואפילו צריך להקריב את החטופים על מזבח כיבוש עזה, לא מספיק לתלות סרט צהוב.

באותה מידה שבעזה נמצאים כעת האחים גילי וזיו ברמן, דורון שטיינברכר ואמילי דמארי, כולם בני ובנות כפר-עזה, יכולים היו להיות שם הילדים שלנו, חס וחלילה.

כל ניסיון להתחמק מן ההתבוננות פקוחת-העיניים הזו במציאות, דומה בעיני לילד בן שנתיים המכסה את עיניו בידיו, וחושב שלא רואים אותו.

לצערי בהנהגת המדינה יש הרבה כאלו ואני מסרב להצטרף אליהם.

עם כל הצער והכאב, כשאני רואה חברים מכפר עזה מסתובבים כ"מתים מהלכים" - אעשה כל שביכולתי להזכיר לאחראים 7/10 טרם הסתיים.

אהרלה ברט

חרבות ברזל

**קורס חובשי רפואת חירום /
נהגי אמבולנס / ראש צוות BLS**

במועצה האזורית שדות נגב

הצלת חיים מדברת אליכם? מד"א ויחידת ההתנדבות של המועצה מזמינים אותך להצטרף ליחידת כונני החירום האזורי

תנאי סף

- ▶ מעל גיל 21, רישיון נהיגה B עם וותק של שנתיים לפחות
- ▶ מצב בריאותי תקין ואישור בריאות
- ▶ התחייבות ל - 16 שעות התנדבות בחודש
- ▶ אישור העדד עבירות מין (לגברים בלבד)
- ▶ אישור על סיום: 12 שנות לימוד / לימודים אקדמיים
- ▶ ביצוע חיסונים לצהבת נגיפית מסוג B
- ▶ עמידה בדרישות משרד הבריאות

הקורס יתקיים בשלבים

- ▶ קורס מגישי עזרה ראשונה
- ▶ משמרות על גבי אמבולנסים
- ▶ השלמת הכשרת החובש ונהיגת אמבולנס
- ▶ הקורס ישלב שיעורים מתוקשבים (זום) + פרונטלי ותרגול מעשי.

להרשמה לחצו כאן

במקרה חירום
חייגו 101

מגן דוד אדום בישראל רח' הפלדה 5 אור יהודה 5021805
info@mda.org.il | www.mdais.org | 03-9101101 :טל

משלחה של אנחת בקהילה

קהילה יקרה,

פעילות הקיץ החלה בגנים ובמערכת החינוך החברתי שלנו, הקייטנות כבר בעיצומן, ניתן לשמוע את צהלות הילדים בשבילים ובחדר האוכל. זו הזדמנות טובה להודות לרות נגלר שניהלה את החינוך החברתי בשלוש שנים האחרונות בתקופות מאתגרות ביותר. רות החלה את תפקידה עם מבצע "שומר חומות" ונכנסה מיד לפעילות הקיץ המאתגרת. המשכיכה להוביל את המערכת בתקופת הקורונה שדרשה להמציא מחדש את אופן הפעולה של מערכת החינוך החברתי, וכמובן מאז ה-7 באוקטובר ובמהלך תשעת החודשים האחרונים המציאה מחדש שוב ושוב את החינוך החברתי, בתקופת הפינוי במלון, בחזרה הביתה לסעד ובכלל. לאורך כל התקופה השקיעה רות רבות בפיתוח המשאב האנושי וחיזוק הצוותים החינוכיים, ביססה את יציבות המערכת ואת החינוך החברתי כעוגן משמעותי בקהילה. רות יקרה, בשם הקהילה כולה אני מבקשת להודות לך ומאחלת לך חופשה נעימה והמשך הצלחה.

חדר האוכל

אז פתחנו את חדר האוכל השבוע ושמחנו לראות את השולחנות מתמלאים ואתכם מגיעים. אנחנו למדים במהלך שבועות אלה את הצרכים השונים ומקשיבים לבקשות שלכם. מוזמנים להמשיך ולהגיע ומבקשת שוב, במידה ויש לכם אורחים המתוכננים להגיע לסעוד בחדר האוכל (מעל 4) אנא עדכנו את רננה מבעוד מועד.

"סעד למחר" - התוכנית האסטרטגית הרב תחומית לשיקום וצמיחת סעד

אני נרגשת וגאה לפרסם היום את טיוטת חוברת התכנית לקראת הדיון הציבורי שנקיים בשבוע הבא. התכנית מגלמת בתוכה עבודה מאומצת של צוותים מקצועיים והיא מאפשרת לנו תמונת עתיד המגדירה יעדי ליבה ומנועי צמיחה מרכזיים, לאור המציאות הקיימת והמתהווה, תוך התבוננות קדימה לעבר העתיד. התכנית הינה רב תחומית והיא מגדירה את המשך דרכה של סעד בשנים הבאות בתחומים החברתיים והכלכליים בד בבד. התוצר שיונח לפניכם היום, אינו סופי והוא מבקש לקבל את התייחסותכם, הערותיכם ומחשבותיכם לגבי המשך צמיחתה של סעד. דעתכם ורעיונותיכם חשובים ומשמעותיים על מנת שנוכל יחד כקהילה, לעצב את פניה של "סעד למחר" כחברה ייחודית, ערכית, חסונה, איכותית ובת קיימא במהלך השנים הבאות.

לקראת אירועי יום ההולדת של סעד נקיים השבת, פרשת חוקת, שבת קהילתית מיוחדת. מוזמנים כולם לקחת חלק ותודה לתרצה ולוועדת דת על ההובלה.

אני מאחלת לכולכם שבת משמעותית ושקטה.

בברכת שבת שלום!

מכא - כרע